

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Requiescat in pace

Dne 3. dubna ve 13.50 o středě velikonočního oktávu zemřel v chlapeckém gymnáziu Kněžského bratrstva sv. Pia X. ve Wangsu ve Švýcarsku emeritní biskup churský Msgr. Vítus Huonder. Pohřeb bude mít 17. dubna v Ecône, kde bude uložen do krypty.

V posledních dnech u lůžka umírajícího bděli na modlitbách kněží Kněžského bratrstva a žáci gymnázia. Msgr. Huonder obětoval utrpení své těžké nemoci za obnovu Církve a za Kněžské bratrstvo sv. Pia X., které v posledních letech hájil a na jehož boji za obnovu víry a autentického kněžství se aktivně podílel. Navštívil i brněnské děkanství, kde věřícím objasnil svoji cestu k vyznání plnosti tradice a prohlásil, jak to činíval i jinde, že cesta Kněžského bratrstva je jedinou autentickou cestou obnovy Církve a že je Bohu vděčný za to, že ji našel.

Papeže Františka ctil jako hlavu Církve, v době svého pověření kontakty s FSSPX navrhoval papežovi vstřícnost a velkorysost vůči FSSPX (jeho návrhem bylo i udělení zpovědní jurisdikce a řešení jurisdikce pro sňatky) a kněze FSSPX později nabádal k modlitbě za papeže: „Za obrácení papeže se musíme modlit, protože hlásá hereze.“

Modleme se za duši tohoto zbožného a věrného biskupa, který zemřel sice utrpením překypující, ale pokojnou, obětovanou, svatou smrtí, v naději, že i on na nás na věčnosti před trůnem Nejvyššího a Panny Marie bude vzpomínat.

P. Tomáš Stritzko FSSPX – děkan

Brno, 16. března – Sobota Sistentes

Drazí věřící,

náš Pán Ježíš Kristus stvořil člověka jakožto sociální bytost, bytost, jejíž život se odehrává ve společnosti s druhými. Bůh k tomu ustanovil tři společnosti – Církev, rodinu a stát. Církev je společnost dokonalá, která má prostředky k pozemskému boji o dosažení hlavního cíle života člověka – Církev bojující, bojující o spásu duše. Rodina je základní společenskou jednotkou, která nese zodpovědnost za výchovu dětí tak, aby je uváděla do sociálního života v rámci Církve a státu. Proto podléhá vedení Církve v naplňování svého poslání a je povinna podílet se na „bonum commune“, obecném blahu, jehož zajištění je úkolem státu. Člověk, který nemá zdravé vztahy k těmto třem „societates“, společností – Církvi, rodině a státu – je člověk asociální.

Nacházíme se v situaci, kdy tyto tři společnosti jsou rozvráceny a napadány nepřáteli křesťanského (i přirozeného) pořádku, hovoříme o krizi Církve, rodin, státu. O krizi, která není způsobena pronásledováním, jako např. za komunismu, ale především nevěrností katolických křesťanů – ať už církevních představených či křesťanských politiků, nebo lhostejností věřících.

Je jisté, že pokud autority těchto společností své kompetence zneužívají, jednají proti přirozenému či zjevenému zákonu, nesmíme je následovat. Nicméně nelze s Janem Husem v duchu jeho učení, odsouzeného Kostnickým koncilem, tvrdit, že přestávají být vůbec autoritami, že je nemusíme následovat ani v rozhodnutích legitimních, že je smíme přestat ctít a přestat se za ně modlit. Když například otec rodiny – komunista zakáže své manželce a svým dětem návštěvu kostela, je tento zákaz nicotný, nikoho nezavazuje. Nicméně to neznamená, že děti mohou otcem pohrdat, přestat mu pomáhat s pracemi v domácnosti, nemodlit se za něj etc. Je to jejich otec a jako takového ho musí respektovat a ctít, s výjimkou nelegitimních požadavků a nařízení. Totéž platí i pro církevní a státní autoritu.

Když se ohlédneme na více než 30 let apoštolátu našeho Kněžského bratrstva v České republice, jenž začal již v Československu, tak vidíme, jak nám Bůh požehnal v tom, že nám dal možnost přes veškeré krizové jevy vést náš život v rámci daných, Bohem stanovených společností.

Kněžské bratrstvo, jež je církevním institutem, poskytuje mimořádnou (náhradní) církevní strukturu, která v podstatě „řádným“ způsobem vede ty věřící, kteří se poroučejí pod její vedení. To je největší specifická milost, jež nám díky našemu zakladateli zůstala spolu s plností katolické víry a katolické mše svaté v Kněžském bratrstvu zachována. Tím si kněží i věřící uchovávají zdravý sociální vztah k Církvi a nejsou „tradičními“ anarchocharismatiky, již se nechávají obsloužit personálem momentálně navštíveného duchovního podniku.

Díky podřízení se církevní struktuře, katolickému vedení a milostem přijímaným od Krista skrze Církev dochází k upevnění stávajících rodin a zakládání nových rodin na pevných základech katolických principů. Církevní vedení je také pomocí pro překonávání rodinných krizí ve světle povinností, jež na sebe křesťanští manželé berou, milostné posily a někdy i nutného napomenutí a varování. Křesťanské manželství, stejně jako kněžství, je životem oběti, v manželství však pro svého partnera a pro své děti. Vychází z ducha oběti Kristovy a tento si nelze bez víry a vedení Církve uchovat.

Jako katoličtí křesťané se snažíme i o korektní vztahy se státem, což se odrazilo i v registraci Kněžského bratrstva jakožto náboženské společnosti a má to jistě i výraz ve výchově k pravému vlastenectví a lásce ke svému národu, což jsou ctnosti odvozené od čtvrtého přikázání Božího.

Poděkováním za toto vše je kromě modlitby a vděčnosti i oslava osmé české primice, jež nás čeká 6. července v Brně. Za své skromné spolupůsobení na těchto milostech v pětadvaceti letech kněžství chci pak poděkovat v rámci poutní mše svaté ke cti sv. Cyrila a Metoděje 5. července v Uherském Brodě – tedy při naší Cyrilometodějské pouti, jež slaví rovněž své pětadvacáté výročí – a na pozvání superiora našeho distriktu P. Regeleho ještě jednou 11. září v 18.00 v kostele Panny Marie Sněžné (tzv. Minoritenkirche) ve Vídni.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Zodpovědnost kněze

Okružní list Msgr. Marcela Lefebvra spolubratřím č. 53 z 25. dubna 1956

(převzato a přeloženo z knihy Msgr. Marcel Lefebvre:
Lettres pastorales et écrites)

Je to vždy velká radost a uspokojení pro Msgr. Guiberta i pro mě ocitnout se mezi vámi. Tolik vám chceme pomoci, nejen projevy naší náklonnosti, ale našimi modlitbami, povzbuzováním a pokyny.

V dnešním povzbuzení se zvláště zaměřím na dvě témata: být knězem ve vašem postoji k Bohu a k duším a uvědomovat si vaši zodpovědnost, kněžskou a otcovskou zodpovědnost, vůči vašim vikářům a všem nejbližším pomocníkům.

Rozvažujte o svém kněžství před naším Pánem Ježíšem Kristem. Mějte tuto žízeň, tuto stálou touhu žít s Bohem, být důvěrně spojeni s naším Pánem Ježíšem Kristem celou svou duší, ale nezapomínejte, že toto spojení nemůže existovat a nemůže být pravé bez úkonů zbožnosti: modlitby srdce, breviáře a hlavně mše svaté, nevyjímaje ostatní zbožná cvičení. Někteří z vás pravděpodobně namítnou, že mají naléhavé úkoly, že je čekají schůze nebo že je zdržují neodkladné povinnosti v apoštolátu. Jaká iluze myslet si, že mohu probouzet Boží život kolem sebe, když nepiji ze zdrojů tohoto života! Je to nevyhnutelné a jisté, že kněz, který zanedbává svá zbožná cvičení, se nakonec stane vlažným a slabým. „Jak by mohlo mít jídlo chuť, když mu ji nedodá sůl?“ Náš Pán nás v této věci varoval.

Myslete na to, jaké poučení dává kněz věřícím, když se modlí a spojuje se s Bohem. Je nezbytné více než kdy jindy, aby lidé, kteří nás vidí a přicházejí za námi, byli přesvědčeni, že mají co dělat s Božím mužem.

V této souvislosti se snažíme být tím, čím byl náš Pán Ježíš Kristus pro svět: velkou Svátostí. Skrze Něj přišel Boží život. Skrze nás má být dáván duším, které jsou nám svěřeny.

Mějme se na pozoru, abychom se necítili uspokojeni tím, že jsme postavili školy, kostely, farní sály pro věřící. Ještě více se střežme myslet si, že náš apoštolát je plodný, protože se nám podařilo dát lidem dohromady, založit laická hnutí; toto všechno jsou „prostředky“.

To, na co se musíme stále ptát, je, zda milost opravdu proniká do srdcí. A proto číňme vše pro to, aby duše byly připravené přijmout milost, aby měly schopnost přijmout ji v plnosti.

Tomu sloužící vhodné prostředí musíme vytvořit správným postojem otcovské dobroty, bdělosti, trpělivosti. Před přijetím svátostí mnoho zmůže, několik poučných slov, povzbuzujících k velkorysé nezištnosti. V kostele budme vždy uctiví ke svatému místu: bez hlasitých slov, bez projevů rozmrzelosti, bez výkřiků. Jak mají věřící myslet na Boha, když nás vidí rozčilené, netrpělivé? Jak se má takto vytvořit nadpřirozená atmosféra, která má ovládnout duše a uschopnit je k přijímání milosti?

V této záležitosti jsem již v jednom z dřívějších oběžníků naléhal, aby se kněží vyhýbali příliš častým návštěvám u rodin, aby tam pojedli, a to stejné platí o návštěvách kina. I když jsou návštěvy u farníků přínosné a žádoucí, jsou naopak škodlivé pravidelné návštěvy u jistých rodin a příliš časté stolování mimo komunitu. Často totiž to vypadá tak, že se setkáváme s věřícími po způsobu lidí ze světa, z čistě lidského přátelství. Kněz tu již není patrný. Samozřejmě mohou existovat některé výjimečné případy, to musíte posoudit sami, ale žádám vás, abyste v této věci byli spíše přísní.

Podobně existují filmy užitečné ke zhlédnutí a některé jsou dokonce povznášející. Ale je třeba být v této věci velmi zdrženliví a v žádném případě nechodit do kina pravidelně (nemíním tím farní filmová představení). Přítomnost kněze může být pro diváky příčinou pohoršení. Musíme totiž podotknout, že i když je film v pořádku, často je součástí programu něco, čeho by kněz neměl být účasten. Nedivte se prosím, že v této věci vydávám některé přesné předpisy.

Abychom připravili duše k přijetí božské milosti, nestačí pozdvihnout jejich srdce, musíme také osvětit jejich rozum. Dovolte mi, abych vám vyjádřil, kolik úzkosti cítím při pohledu na lidi, kteří ztratili ze zřetele svůj duchovní cíl. Vypadá to, jako kdyby již nikdo nevěděl, co je pravda a co omyl; velmi hluboké zklamání mi působí to, jak francouzský katolický tisk příliš široce rozvíjí myšlenky, které vůbec nejsou v souladu s učením, které nám předává náš Svatý otec, papež... Předstírá se, že komunismus zavrhuje jen proto, že je ateistický, jakoby papežové neodsoudili komunismus proto, že je od základu špatný a neschopný dosáhnout dobrých účinků ve společnosti. Někteří v sobě živí tajný obdiv k tomuto systému, vyjma jeho ateismu. Co se týká svobodné školy, bude jen stěží přijata. Problémy ve francouzských zámořských oblastech jsou posuzovány z pozice internacionalismu, srovnatelného s komunismem a ovládaného zcela utopickým

rovnostářstvím, náboženskou indiferencí, o které papež hovořil ve svém vánočním poselství.

Můžeme říci, že četbu některých tiskovin, jako je „Esprit“ a „Témoignage chrétien [Křesťanské svědectví]“, již nelze doporučit. Jejich duch je již příliš vzdálen duchu Církve a zavání modernismem a liberalismem.

Dbejme o to, abychom vždy následovali směrnicí papeže, s pozorností četli to, co píše, a formovali svého ducha podle jeho, protože to je duch Kristův.

Druhý bod, který bych vám rád předložil, je pastorační starostlivost, kterou musíte mít vůči svým vikářům a blízkým spolupracovníkům.

Starejte se o mladé kněze, kteří jsou vám svěřeni. Mějte na paměti, že první představený je zpravidla ten, kdo nejvíce ovlivní život kněze. Jaká odpovědnost! Bděte nad tím, abyste jim ulehčili duchovní život vlastním příkladem pravidelnosti v úkonech zbožnosti a bratrským návodem. V jejich misijní službě jim také máte pomáhat, radit jim a usnadnit jim naučit se jazyk. Je podivné pozorovat, že někteří představení jsou velmi horliví vůči věřícím a zanedbávají ty, kteří jsou jim po boku.

Toto platí také o řeholních bratrech a sestrách. Zvláště o řeholnicích platí, že se jim často něco vytýká. Protože často, když je navštívíme, řeší detaily. Ať už jsou to věci materiální nebo malé nepříjemnosti v práci nebo v komunitě, jsme hned popuzeni a umíníme si, že už k nim nevkročíme. Je toto opravdu jednání představeného, jednání duchovního otce duší? Naučme se naslouchat, naučme se povznést se nad naše dojmy a vždy si zachovat otcovskou shovívavost. A pokud nám připadají málo duchovně na výši, nejsme tím částečně vinní i my sami? Poskytujeme jim veškerou duchovní pomoc, již potřebují? – Alespoň jednou měsíčně duchovní přednášku, radu ve zpovědnici a příklad zbožnosti a křesťanské lásky.

Také nezapomínejme na všechny ty, kteří utvářejí tuto rodinu, již jsme otcem: zaměstnanci misie, katecheté, vychovatelé... Naučme se vytvářet kolem sebe ducha horlivosti, vzájemné důvěry, nezištnosti, který povznášá a zajišťuje plodný apoštolát v celé farnosti, v misijní stanici či díle, které je nám svěřeno.

Na závěr bych vás rád ujistil o hluboké spokojenosti, kterou jsem pocítil při návštěvě s Msgr. Guibertem. Měl jsem přesně onen radostný dojem, že jste všichni naplněni touhou po rozšíření království našeho Pána Ježíše Krista a že se při tom vyznačujete svatou soutěživostí. Děkuji za to Bohu a velmi si přeji, zvláště v našich časech, abyste si v srdcích uchovali rozhodnutí být stále více kněžími našeho Pána a kněžími svaté katolické a římské Církve.

Sébikotane, 25. dubna 1956

***Fiducia supplicans*: Synodální církev naslouchá světu, ale je hluchá ke slovu Božímu**

Přednáška P. Davida Pagliaraniho, generálního představeného FSSPX, na XVII. teologickém kongresu *Courrier de Rome* v Paříži dne 13. ledna 2024

(překlad z německé verze)

Je naším úkolem nabídnout syntézu a vyjádřit pozici Bratrstva ke všem skutečnostem, které podporuje „synodální“ církev.

Nejprve se pokusme uspořádat tyto různé prvky, zejména s ohledem na nejnovější dokument, *Fiducia supplicans*, který již vzbudil mnoho pozornosti. Této události musíme vymezit její místo. Proč k tomu došlo, co to znamená? Úloha Bratrstva se nemůže omezit na bezprostřední, instinktivní reakci. Je naším úkolem co nejlouběji pochopit, o co v tomto textu jde. Pokud bude naší analýze chybět hloubka, vystavujeme se nebezpečí, že se dopustíme chyby těch, kteří redukují otázku *Fiducia supplicans* na osobní výstřednost papeže Františka, jejíž extravaganci nelze vysvětlit.

Jiné reakce na *Fiducia supplicans* redukují otázku žehnání na otázku účelovosti; tato iniciativa je podle nich v určitých kulturních souvislostech, zejména v Africe, nemístná. Realita je však přece jen poněkud komplexnější... Všechny tyto reakce jsou vítané, jsou pozitivní, protože ukazují ještě jistou schopnost reagovat; ale Bratrstvo musí jít do hloubky. Dovoďte nám tedy učinit jistý odstup od vzrušení ve sdělovacích prostředcích.

I. Pontifikát, který odpovídá očekáváním moderního světa

Fiducia supplicans přísně vzato není synodální dokument, nýbrž dokument vydaný Dikasteriem pro nauku víry a podepsaný samotným papežem. Nicméně je to dokument, který reaguje na to, co se při přípravě vlastní synody stále znovu vyslovovalo. Je to tedy ve skutečnosti odpověď na aktuální a synodální očekávání.

Tato „synodální církev“, kterou se pokusíme definovat, je církev, která všem lidem naslouchá: okrajovým oblastem, základně, celému světu v nejširším slova smyslu..., církev, která naslouchá „světu“ jako takovému.

Je to tedy církev, která vykazuje novou citlivost a novou vůli k setkávání se světem.

Tento pontifikát skutečně stále přesněji odpovídá očekáváním a požadavkům moderního světa, přesněji řečeno „politického“ světa v nehlubším smyslu tohoto slova. Na jedné straně odpovídá tento pontifikát politické vizi, která je dnes všeobecně a univerzálně sdílena. Na druhé straně se hodí k metodám politiky, která chce vytvořit novou sociální organizaci a která, nutno uznat, již z velké části zvítězila. Proč je však přítomnost zástupců Církve u tohoto nového uspořádání světa tak důležitá?

Není to poprvé, že je nápadný tento postup: Jestliže jsou tu nové principy, jestliže má být vybudována nová společnost a má být nově organizovaná, je nezbytné, aby nějaká náboženská instituce právě tyto principy povýšila do roviny posvátného. To je celkem jasné a odpovídá to nutnosti, která je zakořeněna v srdci člověka. Člověk si ve svém nehlubším nitru vždy uchovává nějaké náboženské pozadí. Musí v něco věřit, a proto také povýšit jako svaté to, co ve své podstatě nic svatého není. To je potřeba, která je velmi často nevědomá, která je však zakořeněná v přirozenosti člověka. Proč je tomu tak? Protože člověk byl stvořen pro Boha. A ani revoluce nemůže změnit lidskou přirozenost.

Dříve či později se tedy musí prosadit posvátno, aby se tomu, v co člověk věří, principům, které se považují za základní, propůjčila transcendentní dimenze. To dobře vidíte v dějinách, u předků, kteří povýšili do roviny posvátného vše, co pro ně bylo důležité – moci, síle, ohni, zemi, plodnosti přisoudili svatý charakter. Nám mnohem blíže učinila totéž „francouzská“ revoluce, liberální revoluce – protože byla od základu laicistická, pracovala s úplným odmítnutím minulosti, s desakralizací všeho, co bylo součástí staré organizace, náboženství..., ale současně považovala za důležité jistým způsobem sakralizovat lidský rozum. Vezměte si takové Prohlášení práv člověka. Prohlášení se vydávají každý den, především v dnešní době. Člověk si je pamatuje v nejlepším případě několik týdnů, ale nemají věčný význam. Naproti tomu Prohlášení práv člověka poznamenalo dějiny navždy, jak se zdá. Proč je tomu tak? Protože to jednoduše není pouhé prohlášení; je to pravé vyznání víry. Prohlášení práv člověka je zformulováno slavnostním způsobem jako vyznání víry. Odpovídá náboženské potřebě povýšit do roviny posvátného nové principy, nová dogmata, na nichž má být vybudována současná společnost. Příkladů se nabízí celá řada.

A co činí papež? Co činí Církev dnes? Jdou stejným směrem. Povyšují do oblasti svatého to, co je dnes v očích světa to základní. Dovolte nám uvést

jen některé příklady. Víme, jak papež káže a učí o ekologii. Tato nová, „ekologická“ teologie přesahuje úvahy vedené účelovostí, které jsou vázány na nějaký historický okamžik. Tady se jedná o novou morálku, která se káže všem lidem, o horizontální morálku, která se nabízí dokonce ateistům. Proč je tomu tak? Protože člověk musí respektovat tento nový dům – který nazýváme „stvořením“, který vzešel z rukou Božích, který ale jako takový, nezávisle na tom, jak ho chápeme a jak ho můžeme nazývat, je společným domem všech lidí. Jedná se o náboženský charakter, o náboženské razítko, kterým bylo poznamenáno hlásání a neustálý požadavek současného politického světa. Církev zasahuje tím, že razítkuje tímto náboženským razítkem, takovým, které, jak jsme viděli, odpovídá velmi reálné nutnosti.

Dalším příkladem je trvání na jistém „odhierarchizování“, na odklonu od hierarchické podoby společnosti a hierarchické podoby Církve. Nyní se propaguje společnost, v níž moc již není hierarchická – je dělena a nově rozdělována. Proto dělená autorita, boj proti klerikalismu, emancipace ženy – téma, které je už nějaký čas na denním pořádku; Církev chce, aby ženy měly svoje místo i uvnitř její hierarchické řídicí struktury. Toto vše proti tradičnímu patriarchátu, který platí za systematickou a institucionalizovanou příčinu celé řady zneužití moci v průběhu dějin. A k těmto moderním hodnotám, které se nabízejí každému, ale zejména Církvi, aby je prohlásila za svaté, patří také agenda LGBT. Ona je součástí těchto „hodnot“. Zažíváme zavádění jakési synodální citlivosti, která se musí nevyhnutelně přizpůsobit aktuální citlivosti, a to i v tomto posledním bodě.

Zároveň si naši pozornost zaslouží jiný aspekt. Církev si je vědoma, že z různých historických důvodů ztratila na věrohodnosti a tím i na vlivu. V rámci tohoto scénáře si myslí, že musí kázat věci „odpovídající době“, aby zůstala věrohodná. A toto je nevyhnutelné: Poté, co Církev ztratila ze zřetele nadpřirozenou dimenzi svého boje a svého poslání ve světě, nastupují komplexy ve vztahu ke světu, u něhož ztratila prestiž a věrohodnost. Bude proto ve snaze zůstat věrohodnou hledat jiné cesty. A aby jí svět rozuměl, bude mluvit stejnou řečí jako svět. To je velká iluze, neboť kvůli tomu nebyla Církev vytvořena, nebyla vytvořena k tomu, aby zůstávala v této horizontální perspektivě, to se rozumí samo sebou.

Již zde můžeme formulovat první závěr, který nám pomůže *Fiducia supplicans* správně zařadit. Proč se to muselo stát? Paradoxně proto, že sekulární svět stále ještě Církev potřebuje, toto náboženské razítko, které může poskytnout jen Církev. A na druhé straně proto, že tato Církev, která ztratila svou věrohodnost, paradoxně stále ještě potřebuje svět. Tato dvojí

potřeba vytvořila pravou symbiózu, synergii na tomto politickém poli. *Fiducia supplicans* je odpovědí na politickou potřebu okamžiku.

II. Co znamená srovnat krok s moderní politickou citlivostí?

Dovolíme si otevřít filosofickou závorku, abychom dospěli k jádru problému. Tato moderní politická perspektiva je závislá na moderním myšlení; je reflexí, obrazem moderního myšlení. A moderní myšlení vychází ze základní kategorie, která je nová – jedná se o vědomí, ať již individuální, nebo kolektivní. Máje vědomí jako východisko, moderní člověk nově uspořádá nejprve svoje myšlení a potom svět kolem sebe, tento svět, kterému se musí přizpůsobit dokonce i Církev.

Stanovit vědomí jako princip a základ pro všechno ostatní však znamená používat princip, který je odpoután od reality, od reality, která v každém případě ztratí svou přednost před rozumem. Takto je překonána představa, že existuje nějaký objektivní řád, který musíme pochopit a kterým se musíme řídit. Ne, tento řád je stvořen člověkem, vědomí ho odhaluje v sobě samém. A na základě této myšlenky člověk nově vytváří svět kolem sebe. To je moderní politika v nejširším smyslu slova.

Jinými slovy: Již není žádná účelovost, žádná dokonalost, která by spočívala v řádu věcí. Štěstí člověka nebo společnosti už nespočívá v účelu, který do nich byl vložen a který odpovídá jejich přirozenosti. Tento vnější řád věcí již neodpovídá tomu, co od nynějška bude definovat vědomí – toto je nový princip nového řádu ve světě. Neexistuje tedy ani cíl, ani dokonalost v zachování objektivního řádu věcí.

Proto v moderní politice najdeme čtyři znaky, které jsou spolu neoddělitelně spojené a které paralelně k politice nalezneme i v církvi papeže Františka, v synodální církvi.

Za prvé je moderní politika *ideologická*. Je do té míry ideologická, do jaké nahrazuje realitu libovolnými představami, které vytvořilo vědomí. Je to jasné: ideologie doprovází každý výrok moderní politiky. Za každou stranou stojí ne uchopení objektivní skutečnosti, ale subjektivistická ideologie.

Dále je – druhý znak – *sebeurčující*. To je nevyhnutelný důsledek – sama rozhoduje, čím má být ona, čím má být člověk. Vytváří nějaký plán, nějaký projekt zcela sama, aniž by vycházela z reality, z analýzy reality.

Třetí znak: Moderní politika je *totalitní*. Za obrazem „svobody“ – „osvobození“, které se propaguje už celá staletí, především od dob liberální revoluce – je moderní politika totalitní, neboť realita se musí přizpůsobit jí, i když k tomu musí být donucena. Konkrétní skutečnost se překrývá nějakou

ideou, která vyplynula z individuálního či kolektivního vědomí, a tak se skutečnost deformuje. To je původ totalitarismu. Žijeme ve světě, jenž je totalitní; platí myšlenky, které jsou realitě vzdálené a deformují ji tím nebo oním směrem.

A čtvrtý znak: je *vytvářená lidmi*, nespočívá na přirozeném řádu, nýbrž na řádu, který spočívá na lidské dohodě. Co je dobré, co se má sledovat, je rozhodnuto vědomím, vybráno svévolně, a ne uchopeno či přijato z reality.

Třebaže tyto čtyři znaky moderní politiky nejsou nové, je přesto zajímavé pozorovat, jak se zvláštním způsobem uplatňují v synodální církvi.

Avšak předtím, než se na toto uplatnění podíváme, musí nám být jasné, že Církev vůči tomuto novému způsobu nemůže zůstat lhostejná. Neexistuje žádná třetí možnost:

- buď Církev odsoudí přednost vědomí před realitou, před zjevením a celou moderní politiku, která z toho pramení,
- anebo Církev do tohoto systému vstoupí.

Tento systém lze najít všude. Tato perspektiva, tento pohled na věci je všudypřítomný. Člověk nemůže předstírat, že zůstane neutrální, aniž by se až příliš exponoval, aniž by až příliš odsuzoval, pokoušel se diskutovat, pokoušel se něco získat. Ne, ne! Co dělala Církev až do koncilu? Tento systém odsuzovala. Dnes Církev do tohoto systému vstupuje, činí ho svým vlastním a žehná mu. To je to, co je velmi důležité pochopit.

Tato synodální církev je svým způsobem *ideologická*. Jsou vytvářeny pastorační nutnosti, které existují pouze v mysli toho, kdo je formuluje; nauka již není přijímána, ale vytvářena. Věříte například tomu, že na světě jsou milióny LGBT párů, které si vyprošují požehnání Církve? Ne! Ale z právě uvedených důvodů je pro Církev v dnešní době důležité dát znamení, nějaký závdavek. Dokumenty jako *Fiducia supplicans* mají hodnotu, která je politická ve vztahu ke světu, nezávisle na skutečné poptávce po žehnání, na pastoračních požadavcích a nezávisle na počtu žehnání, která budou udělena. Nehraje žádnou roli, zda existují jednotlivci, kteří jsou proti, celé episkopáty, které nesouhlasí. Přísně vzato je to jedno! To, co má význam, je to, že tyto texty byly z důvodu jejich politického významu vytvořeny a zveřejněny.

Zde se nachází rovněž aspekt *sebeurčení*. Ano, neboť Církev již sama sebe nechápe v neměnné, Bohem dané struktuře, s neměnnými cíli, s neměnným posláním. Ne, ona je církvi, která podle historických okolností a především podle požadavků okamžiku je schopna se mobilizovat a stanovit si nový cíl, který se vždy může dále vyvíjet.

Synodální církev je také *totalitní*. Proč tomu tak je? Protože ji někdo nutí řídit se principy, které jí nejsou vrozené. Deformuje se násilím skutečnost věcí. Z toho vyplývají určité reakce, dokonalé či nedokonalé, úplné či neúplné. Často se poukazovalo na zdánlivý rozpor mezi nasloucháním synodální církve – která se otevírá všem, v níž každý může mluvit, účastnit se atd. – a současně velmi autoritářským krokům, zejména papeže Františka, přinejmenším za jeho pontifikátu. O tomto rozporu už byla zmínka. Jak ho lze vysvětlit? Odpověď je nasnadě: Synodální církev je totalitní. Realita se překrývá koncepcemi a idejemi, které jí neodpovídají; a ten, kdo užívá násilí, kdo si něco vynucuje, jedná nutně totalitně – uplatňuje autoritu, aby si věci vynucoval, zatímco jinak tvrdí, že umí naslouchat.

Konečně je *vytvářena lidmi*. Je to synodální základna, která teoreticky navrhuje vedení, jak má rozhodovat. To, co je rozhodnuto, je jako takové předkládáno. Je to celý Boží lid, jenž tímto svým *sensus fidei* navrhuje tu či onu cestu nebo ten či onen směr, kterým se má vykročit.

To je to, co pro nás musí být klíčem k pochopení. Ve velkých rozhodnutích tohoto pontifikátu musíme vidět vůli co nejrozsáhleji se přizpůsobit velkým principům dnešního světa a politického světa se vším, co to může znamenat.

III. Synoda jako revoluční nástroj

Uvažujme nyní v tomto kontextu o synodě jako takové. Hraje synoda nějakou zvláštní úlohu?

Nebudu se zdržovat u teologického, doktrinárního aspektu, že synoda je výrazem kolegiality, oné vůle řídit Církev společně zdola.

Vedle toho vidíme praktickou, můžeme říci i „politickou“ funkci synody. K čemu slouží? Slouží k tomu, aby uvedla do oběhu myšlenky, které někteří chtějí předávat dál, které chtějí proměnit v zákon, přičemž se odvolávají na očekávání, požadavek, potřebu Božího lidu. A nelze se vyhnout nutnosti reagovat na to, co zdánlivě všichni v Církvi požadují – protože to vše se připisuje *sensu fidei*. Přitom však ve všem, co požaduje Boží lid, nevyhnutelně nacházíme ozvěnu všeho toho, co prostě a jednoduše očekává dnešní svět.

Když si vezmete pracovní dokument synody, *Instrumentum laboris*¹, který byl vydán před více než rokem, najdete všechno! Je to magma, beztvářá hmota, v níž najdete všechno i opak všeho. S takovým dokumentem v ruce

¹ Pracovní pomůcka pro první zasedání synody o synodalitě (říjen 2023) „Rozšíř prostor ve svém stanu“.

volí autorita to, co se jí jeví jako nejvhodnější. „To je dobré, to je správný okamžik, uzrál čas, situace je připravena, můžeme s tím začít...“

Jaký je nevyhnutelný důsledek tohoto postupu? Jestliže se ke všemu a ke každé jednotlivosti stále říká „ano“, aniž by se vycházelo z doktrinárního principu, aniž by se vycházelo z reality, ale jedná se jen tak, aby se naslouchalo očekáváním všech, dělají se nakonec věci, které se nacházejí mimo realitu.

Zdůrazňuje tento aspekt odcizení se realitě, protože tato synodální církev je církví, která předstírá, že všem naslouchá a je zakořeněná v pocitech Božího lidu; ve skutečnosti je utopická! Žehnání předpokládané ve *Fiducia supplicans* není jednoduše pouze chyba, je to utopie. Nemá žádný smysl. Stojí za ní chimérický sen o novém světě a zcela nové církvi v závěsu za ním. Za tím se skrývá jistý druh milenarismu. Stojíme před utopickou a milenaristickou iluzí, mimo realitu.

Konkrétní realita, pravá realita, k jejímuž poznání a hlásání je Církev povolána, je evangelium, dogma, zjevení, je to náš Pán Ježíš Kristus, křesťanská morálka, boj proti hříchu. Ale to vše se pro reformátory stává abstraktní realitou, která již nemá žádný vliv na konkrétní život. Co má v moderní perspektivě význam, je spojení s Božím lidem; to se chápe navzdory všem utopiím jako jediná konkrétní realita a staví se radikálně proti všemu, co je nauka Církve; ta se přímo nepopírá, ale odsouvá stranou, chápe se jako abstraktní pravda.

Uvězněná v tomto systému, připoutaná, očarovaná, zapletená do tohoto systému... Církev nutně naslouchá a snaží se naplnit očekávání lidí, aniž by poukázala na jakýkoliv cíl, na nejvyšší naplnění; bez transcendence, bez nejvyššího Dobra, jehož je nutno dosáhnout. Kdo dnes ještě mluví o věčném životě?

Podívejte se na stav Církve, která v současné době zažívá tuto celosvětovou debatu o jistých „žehnáních“! Je dobře, že jsou tu reakce. Ale vidíte, kde se nacházíme... A zatímco celé episkopáty debatují o tom, zda má být homosexuálům žehnáno, nebo ne, už se nemluví o evangeliu, už se nemluví o našem Pánu, už se nemluví o milosti, už se nemluví o kříži. Proč je tomu tak? Protože to vše je abstraktní.

Hierarchie Církve se dnes nachází v podobné situaci jako otcové rodiny po roce 1968. Hovořím o zklamaném otci rodiny, který už neví, proč má děti. Vlivem krize roku 1968 a veškerého postupujícího zhoršování situace, které následovalo, již otec rodiny neví, proč je otcem. Již neví, k čemu má děti vychovávat, k jakému účelu, proč... Co tedy dělá moderní otec rodiny?

V první řadě musí svou rodinu udržovat pohromadě, neboť když výchova není cílem, který plně a zcela ospravedlňuje roli otce a matky, hrozí rozpad rodiny. Potom však, když otec dokáže rodinu udržet pohromadě, redukuje okolnosti jeho roli na to, aby plnil už jen konkrétní a materiální požadavky. Dítě má hlad, takže se musí opatřit potrava; potřebuje vzdělání, proto se pošle do školy; potřebuje sport, potřebuje lékaře, potřebuje oblečení... a potom člověk neví, k jakému cíli. Místo předchozího stanovení cíle se plní požadavky, které, ať dobré, či špatné, však zůstávají náhodné. To je strašné. Synodální církve odpovídá tomuto umenšenému, ochromenému otcovství otce rodiny po roce 1968. A co žádají děti nejčastěji? Ne nutně příkazy, nýbrž to, co odpovídá jejich náladám.

IV. *Fiducia supplicans* – stará historie

Těmito úvahami jsme právě správně zařadili možnost žehnání stejnopohlavním párům. Nahlížejme na tuto nejnovější událost jako na součást starší historie. Právě to je pro nás důležité – jak Církev podlehlá nátlaku ducha doby.

Odkud přichází tento nátlak? Proč je tento nátlak tak silný? Musíme porozumět závažnosti tohoto nátlaku na Církev, abychom pochopili závažnost toho, co Církev rozhodla.

Stále si musíme připomínat tento princip: Revoluce ze své definice ničí zaběhlý řád. (Zde hovořím o Revoluci s velkým „R“, v nejširším smyslu slova, který zahrnuje všechny možné revoluce.) Revoluce ničí každý řád, a aby toho dosáhla, musí zničit každý rozdíl, každé odstupňování; neboť bez odstupňování již není možný žádný řád.

Proč je například v rodině určitý řád? V rodině je řád, protože existují rozdíly. Otec není matka, není dědeček, není dítě, ani syn, ani dcera. Otec je otec a nic jiného. Matka je matka a nic jiného. Od každého se očekává, že bude dělat to, co se k němu hodí, a v rodině existuje přirozený řád, skrze který rodina dosahuje svého cíle.

Protože Revoluce ničí každý řád, musí proto zničit každé odstupňování – nejen na úrovni rodiny, ale na úrovni celé společnosti. Ale proč tato vůle ničit? Pokusme se tyto principy promyslet z teologické perspektivy. Proč musí Revoluce zničit každé odstupňování?

Protože všechna odstupňování jsou tím či oním způsobem odvozena od nezákladnějšího rozlišování nebo k němu vedou – od rozdílu mezi lidským a božským, mezi Bohem a člověkem. První revoluce začíná Luciferem, který neuznává rozdíl mezi sebou a Bohem. Veškeré úsilí modernismu,

kteřý směřuje nadpřirozené s přirozeným, je manifestací této revoluce. Zbožštělé lidské vědomí představuje jiný způsob, jak odstranit toto základní rozlišení; tím se člověk stane principem dobra a zla, principem pravdivého a nepravdivého.

Z této perspektivy musí být zrušeno každé tradiční, se zdravým rozumem spojené rozlišování, neboť je to stopa zmíněného základního rozlišení, ozvěna prvního a posledního rozlišování mezi člověkem a Bohem; tato odstupňování náleží k zavrženému řádu, který musí být od základu nově promyšlen. Velmi často se potom zasahuje i do jazyka: určité výrazy jsou zakázány, určitá slova již nesmí být užívána, jsou demonizována, zejména jedná-li se o výrazy, které vyjadřují tradiční rozlišování.

Vezměme si zcela konkrétní příklad: Tradiční odstupňování mezi učitelem a žákem, zaměstnavatelem a pracovníkem, rodiči a dětmi, kněžími a laiky, rozlišování mezi různými národy, mezi různými náboženskými věrovyznáními... Tato ohrazení jsou rušena nebo nově promyšlena. Těžišť se klade tam, co mají lidé společného – na Zemi, společný dům, důstojnost člověka, lidská práva atd.

Ale co je konkrétně to poslední rozlišování, které má být zničeno? Rozdíl, který je nejhluběji zakořeněn ve fyzické přirozenosti člověka a zvířete? Ten, který v den stvoření vyšel přímo z Boží ruky? Jaký je to rozdíl? Jako muže a ženu je stvořil.² Bůh stvořil živé bytosti samčí a samičí. Muž a žena – tento rozdíl je ten nejbezprostřednější, nejzjevnější. A s tímto rozlišováním jsou spojeny zcela konkrétní funkce, zcela konkrétní role.

Jestliže tento rozdíl jednou zrušíte nebo když mu svět už nebude rozumět – potom zkuste vysvětlit krásu otcovství, které je vyzarováním, uplatněním autority Boží zde na zemi! To je velmi krásné, je to pojetí, které byl zjeveno, svatý Pavel to zdůrazňuje. Otec rodiny, který chápe své poslání jako prodloužení poslání Božího vůči stvoření – to je velmi ušlechtilé... Ale to vše se stává nesrozumitelným a musí být zničeno. Chtějí dospět k lidstvu, které už nechápe, kdo je muž a žena, co je mužské a ženské. Chtějí dosáhnout toho, aby se tento rozdíl zrušil, alespoň v hlavách.

² Gen 1,27–28: „Stvořil tedy Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil ho, muže a ženu stvořil je. Požehnal jim též Bůh, řka: Rosťte, množte se, naplňte zemi, podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nade všemi živočichy, kteří se po zemi pohybují.“

Mt 19,4: „On pak odpověděl jim: „Což jste nečetli, že ten, který stvořil člověka, na počátku mužem a ženou je učinil...?““

Mk 10,6: „Na počátku stvoření však učinil je Bůh mužem a ženou.““

Je to tedy proces, který přichází zdaleka a má zcela konkrétní důvod. Musíme ho pochopit se všemi souvislostmi v pozadí a následky. Za tím vším vězí vůle, která je ďábelská. V teologickém a hlubším slova smyslu. Je to Satan, který jako první odmítl tento rozdíl; chce, aby všichni lidé bez výjimky šli stejnou cestou – „Budete jako Bůh“³.

A zrušení všech těchto rozlišení, zejména posledně zmíněného, vede ke zničení lidstva. Lidstvo, v němž už není žádný otec a žádná matka, protože se už neví, co je otec, matka, muž nebo žena, je civilizací, která je určena k vymření. Nemůže dále existovat. Proč je tomu tak? Protože Satan je vrahem. Od počátku se snaží oklamat člověka, aby jej strhl do záhuby. A to se mu také daří. Každý dnes musí akceptovat tyto principy a odstranění těchto rozlišení – samozřejmě s nuancemi, s tolerancí, neboť tuto hru je nutno šikovně skrývat. Dnes musí každý tím či oním způsobem akceptovat zrušení těchto odstupňování a tím i řádu, který předpokládají.

Proč ale došlo ke Vtělení? Proč existuje Církev? Jaká je úloha Církve? Jaká je úloha papeže? To vše slouží k potírání právě tohoto zla a k připomínání toho, mezi čím musíme rozlišovat: nejprve musíme rozlišovat mezi člověkem a Bohem a činit všechna rozlišování, která z toho vyplývají, všechno, co je toho důsledkem. Znovu vybudovat tento řád, který byl zničen hříchem a jeho ozvěnou v dějinách, Revolucí, to je úkol Církve, důvod Vtělení.

Avšak co dělají muži Církve? Nejen že jdou stejným směrem jako dnešní svět, ale navíc tomu udělují své požehnání. Tady se zřetelně ukazuje význam a závažnost *Fiducia supplicans*. Je důležité, aby se každý z nás vynasnažil pochopit, o co v případě těchto událostí jde. Tato agenda existuje. Není důležité, zda někdo toto požehnání bude dávat nebo je ojedinele dávat nebude, protože nenastal správný okamžik, snad později, možná ne v Africe..., problém je mnohem vážnější. Muži Církve to požehnali. Jak to můžeme vysvětlit?

V. Je papež František jediný odpovědný?

Muselo to dojít tak daleko. Jsme rozhořčení, ale ne příliš překvapeni. Proč to muselo dojít tak daleko? Protože morálka je dcera dogmatu, dcera víry, a ne naopak. Stanovují svá pravidla chování na základě toho, za co považují

³ Gen 3,4–5: „Tu pravil had ženě: Nikoliv! Nikterak nezemřete! Ví totiž Bůh, že toho dne, kterého z něho požijete, otevrou se oči vaše a budete jako bohové, poznávající dobré i zlé.“

člověka, Boha, duši, hřích a vykoupení. Na základě toho, co pokládám za pravdivé, stanovuji svá pravidla chování.

Vezměme si jako příklad náboženskou svobodu, nejzřetelnější výraz moderního omylu, odpadu od dogmatu a víry. Náboženská svoboda se káže už šedesát let, od koncilu. Co potom chcete? Jestliže si člověk může svobodně zvolit svého boha, svou vlastní představu o bohu, nebo žádnou představu o bohu, potom si *tím spíše* volí svá pravidla chování, svou morálku a volí si, čím chce být. Člověk si vybírá, jestli se chce změnit a být jiný, zda není spokojený s tím, co nám Pán Bůh dal nebo jak nás stvořil – například podle podivných představ o přirozeném zákonu. Proč by to člověk neměl dělat? Protože si člověk může zvolit svého vlastního boha, své vlastní náboženství – to dnes učí Církev –, smí si *tím spíše* zvolit všechno ostatní, smí si zvolit, s kým žije a s kým založí rodinu nebo nějaký druh rodiny.

Ekumenismus je další příklad. Co je ekumenismus? Je to svobodné spojení mezi náboženstvími! A proto bude nevyhnutelné, když je člověk proniknut tímto duchem, dříve či později následovat také nevázanost mravů. Morálka je dcera dogmatu. Dogma bylo před dlouhou dobou zničeno. Člověk z toho nutně musel vyvodit důsledky. A papež František to činí docela logickým způsobem. Ale problém nezačíná u něho.

Zde tkví role Bratrstva – spočívá v tom, abychom pronikli k příčinám, pronikli k principům a vrátit se zpět.

VI. Znamení času

Existují prvky, které jsou typické pro církevní krizi, kterou prožíváme? Ve skutečnosti je tu něco nového, co musíme uznat.

Zmínit jsem jen jeden z nich: je to zaslepení ducha. Žijeme v době, v níž jsou muži Církve slepí. Už se ani nestarají o to, aby si kladli otázku, zda jsou v kontinuitě či diskontinuitě s tradicí, aby vyřešili určité otázky... To všechno je již překonané. Je to naprostá zaslepenost. To je nejhorší ze všech trestů. Zaslepení ducha je Božím trestem. Je to odpověď Boha, jenž se stahuje, který odnímá své světlo. Je to odpověď Boha, který se zahaluje mlčením.

Proč je tomu tak? Protože mu šedesát let nechtěli naslouchat. Potom se Bůh stáhne a ukazuje všem lidem dobré vůle, co se stane bez něho; ukazuje následky tohoto svého stažení. To je trest pro toho, kdo je zaujat světem, kdo neustále usiluje o pohodlí nabízené světem, a především o shodu se světem samotným. Dříve či později se zaslepí. Svět zaslepuje svým důvtipem. Svět zaslepuje ducha a ničí vůli. To je nevyhnutelné: buď člověk

odsoudí všechno špatné ve světě, anebo se tím nechá získat a dříve či později ho postihne zaslepenost.

Z toho vyplývá naprostá ztráta smyslu pro nadpřirozené, správného úsudku; a to nejen úsudku o nadpřirozených skutečnostech, o Trojici, o vykoupení... Ne, tady je člověk schopen ztratit dokonce i úsudek o přirozených skutečnostech. Člověk už není ve stavu chápat nejelementárnější, zřejmé rozdíly, které jsou vepsány do lidské přirozenosti. Člověk už není ve stavu hájit v tom, co znamenají. To je v nejpravdivějším slova smyslu zaslepenost ducha.

Šedesát let plných chyb, chaosu a lží. Šedesát let poklonkování světu. To je to, kam se dospělo. To je to, čemu se žehná.

VII. Od přednosti vědomí k přednosti Krista Krále

Existuje řešení?

Ano! První je věřit v milost.

Tato snaha zalíbit se světu, tento strach mu protiředit vyvěrá z čistě přirozeného, čistě politického náhledu na věci. To je důvod, proč tento pojem zdůrazňuji. Je to způsob vidění, který je čistě lidský, způsob vidění, v němž milost již není předmětem zájmu. Je vyloučena. Už se v ni nevěří!

A dnešní svět půjde nutně dál započatým směrem, protože tu není žádný nadpřirozený element, který by ho změnil. Není žádná milost. Není žádné vykoupení, které by bylo schopno obnovit tento svět. Vykoupení bude od nynějška znamenat něco jiného.

Musíme věřit v milost.

A další řešení, které přichází spolu s výše řečeným, které je důsledkem naší víry v milost, je řešením, na kterém trval arcibiskup Lefebvre při každé příležitosti, v každém kázání. Je jádrem pokladu, který nám zanechal. Je to velmi jednoduché řešení za předpokladu, že mu správně rozumíme a úplně a zcela se mu oddáme.

Je to Kristus Král.

Musíme se navrátit ke Kristu Králi.

Viděli jsme, že se ve skutečnosti jedná o politický problém, který zasahuje svět a také Církev.

Navrátit se ke Kristu Králi!

On je Král inteligence, v první řadě. Král myslí. Jediný, kdo je schopen osvěcovat jak nadpřirozeně, tak i přirozeně. Viděli jsme, jak lidé, když ztratí nadpřirozené světlo, ztratí dříve či později také světlo k vidění nejzjevnějších přirozených věcí.

A Král srdcí. Král pravé lásky, pravé bliženské lásky. To je to, co chybí. Každý mluví o lásce, ale když člověk ztratí pojem o tom, co je láska k bližnímu, co je vykoupení, kdo je Bůh, potom vidíte, jaké skandální významy může nabýt slovo „láska“ dokonce uvnitř Církve. Láskou se nazývá to, co láska není. Žehná se lásce, ale jaké lásce!

Král rozumu, Král srdcí, pravé bliženské lásky – a Král národů. Tady vidíte neudržitelnost všech těchto falešných, od Církve požehnaných principů, když je porovnáme s následky, s důsledky: nikdy předtím nebyl svět v tak katastrofální situaci. Svět se nachází ve válce... a v Církvi není nikdo, kdo by řekl, že řešení spočívá v Kristu Králi. Proč to tak je? Protože ztratili nadpřirozené světlo a spolu s ním i světlo přirozené.

Otázka míru, politický problém v nejušlechtilejším slova smyslu, zahrnuje nějakou vizi člověka a dějin, zahrnuje nějaký program. A v naší situaci, v současné situaci Církve, chápeme ještě lépe nadřazenost Krista Krále. Lépe rozumíme tomu, proč se odložilo toto učení, toto dogma, tento princip..., vidíme, k čemu to všechno vedlo – ke zničení veškerého řádu v Církvi i ve světě.

Kristus Král není žádná abstraktní idea. Není to sen. On není žádný prelud. On je jediný prostředek daný Církvi k tomu, aby všechno obnovila. A byl dán pouze Církvi; je paradoxní, že se pro ni stal nesrozumitelným, a to od té doby, kdy chce být nejen ve světě, ale také ze světa. Kristus Král je prostředek, kterému jen Církev může rozumět a nabídnout ho lidem. On je poklad. Je podstatou jejího sociálního učení. Jí bylo svěřeno království Kristovo. Jen ona je může kázat a činit plodným. Jen skrze ni může Král králů vládnout lidem. On, který je Cesta, Pravda a Život.⁴

⁴ Srov. Jan 14,6.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA KVĚTEN – ČERVEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

- Všechny neděle – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání,
v květnu májová pobožnost
- Každé úterý – 18.00 – Mše sv. a po ní v květnu májová pobožnost
30. 4. Mše sv. není
1. 5. – 18.00 – Mše sv.
3. 5. – 18.00 – Nalezení sv. Kříže – Mše sv. a uctění ostatků sv. Kříže
4. 5. – 10.00 – Sv. Floriána – Mše sv. chorální
6. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
7. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
8. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
9. 5. – 18.00 – Nanebevstoupení Páně – Mše sv. (chorální)
16. 5. – 18.00 – Sv. Jana Nepomuckého – Mše sv. a svatojánská
pobožnost
18. 5. – 10.00 – Vigilie svatodušní
19. 5. – 8.00 – Boží hod Svatodušní – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
30. 5. – 10.00 – Slavnost Božího Těla
1. 6. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 6. – 18.00 – Nejsvětějšího Srdce – Mše sv. chorální
24. 6. – 18.00 – Narození sv. Jana Křtitele – Mše sv. chorální
29. 6. – 10.00 – Sv. apoštolů Petra a Pavla – Mše sv. chorální
- Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

Biřmování v Brně

11. května – 10.00 hod.

Msgr. Alfonso de Galarreta FSSPX

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 30. května – 10.00 hod.

Primice P. Josefa Richtara FSSPX

6. července – 10.00 hod.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Pouť k sv. Antonínovi

4. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží,
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
30. 6. Mše sv. odpadá

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Cyrlometodějská pouť

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě,
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před 1. nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Celodenní adorace

8. května
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

16. 5. a 13. 6. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra,
Farní 50*

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Mariánská pouť do Říмова

4. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově u Českých Budějovic,
po Mši sv. pěší pouť do Říмова

PARDOBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoanenská pouť

25. května
Z Horky u Chrudimi do Přestavlk
9.30 hod. odchod od kaple sv. Anny v Horce

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

5. 5. a 2. 6. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.